

чения, възложени на Левски, а това впоследствие е довело до неточно осветляване на същността на тази негова мисия. Знаейки възникналите критични обстоятелства и добивайки по-пълна представа за намеренията на Левски, нямаме основания да умаловажаваме поетия от него риск, нито този на съдействалите му карловци.

Нещо повече - сведенията на Захари Стоянов позволяват да се уплътни картината за предварителната пропаганда и подготовка в България за посрещане на Хитовата чета през 1867 г. Потвърждава се и мястото на Карлово като един от основните пунктове, наред със Сливен, Тулча и Варна, в усилията за установяване на взаимовръзка между организаторите на четническата акция и работещи в родината съмишленици, готвещи се да посрещнат и подпомогнат сформираниите от емиграцията въстанически отряди.

Надеждите за подкрепа в Карлово сигурно са почивали на уверенията на Левски и убеждението му, че ще се отзоват местни революционни сподвижници измежду неговите другари от времето на агитациите му в района през 1863 - 1866 г.⁵⁰ За съществуването на таен революционен кръжец в града пише в спомените си Васил Караиванов, като го свързва и с по-късно учредения революционен комитет.⁵¹ Очертава се, че в Карлово през 1867 г. не малка група патриоти са предизвестени за въстаническата акция, като са сондирани за координиране на действията, а сетне, когато се стесняват задачите на Хитовата чета, са потърсени за конкретна помощ. Фактически опитът за снабдяване с барут, посочен като повод за арестуването на Ив. Тюрюмето и другаря му, показва реални стъпки на местна почва при идването на очакваната отвън чета да се действа съгласувано с нея. Разкритията и последвалите мерки на властта в Карлово обаче осуетяват един по-действен отклик тук в подкрепа на четата на главния войвода Панайот Хитов.

Още по-красноречиво доказателство за положените организационни усилия и начални приготовления за революционни действия в страната са попълненията на Хитовата чета с въстаници след навлизането ѝ в българските предели. Извори от различен характер разкриват, че групи от разпалени младежи от различни краища се отправят в края на април 1867 г. към Стара планина в очакване началото на бунта, повечето с надежда да бъдат приети за четници на прославения войвода. На мнозина от тях не се удава да преодолеят неизбежните препятствия и опасности по пътя и се разпръсват, но други успяват. Такива групи се подготвят в Тулча, Варна и Сливен и макар и в силно редуциран състав се включват в четата на П. Хитов. Така след много премеждия групичка от 4 момци от Варна, насърчени, според Ив. Кършовски, от секретаря на руското вицеконсулство във Варна - българина Никола Даскалов, се присъединяват към хитовите четници близо до с. Сотиря, Сливенско. Други трима четници, записали се отначало в Тулчанската чета: Георги Хаджииванов и Сава Славчев откриват Хитовата чета на 12 май в околностите на Котел, а Христо Дряновски се озовава в нейните редици на 22 май 1867 г.⁵² Най-значителен брой въодушевени за борбата младежи излизат от Сливен. Четирима от тях, водени от Т. Харбов /Харбоолу/, се съединяват с четата на 28 май, ала няколко дни по-късно, на 4 юни, сам главният войвода е принуден съгласно с инструкциите и обс-